

Władysław Garczyński

Dobropole, pow. Kamień Pom.

Informator Archeologiczny : badania 3, 251-252

1969

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

We wszystkich wykopach wczesnośredniowieczna warstwa kulturowa znajdowała się na głębokości około 40 cm, a jej miąższość wahała się w granicach od 10 do 30 cm. Zawierała ona fragmenty ceramiki wczesnośredniowiecznej, które ogólnie można datować na IX-XIII wiek.

Na podgrodziu stwierdzono ponadto 8 jam, które salegały tuż pod 40-50 cm warstwą humusową. W rzucie poziomym miały kształt w przybliżeniu owalny, o wymiarach wahających się w granicach od 40x40 cm do 110 x160 cm i miąższości dochodzącej do 80 cm. Wypełnisko jam stanowiła czarna ziemia z grudkami polepy, węgla drzewnych, kości zwierzęcych, przepalonych kamieni i licznymi fragmentami ceramiki, niekiedy wtórnie przepalonej. Najprawdopodobniej odkryte jamy były pozostałościami po paleniskach. Na specjalną uwagę zasługuje jedna z nich na stanowisku 2, o rozmiarach 3,20 x 2,10 m, będąca resztką budowli półziemiankowej. Zachowana miąższość wypełniska wynosiła tu 125 cm. W obrębie półziemianki odkryto palenisko.

Ze względu na postępujące niszczenie obiektu, szczególnie wałów grodziska, projektowane są dalsze prace ratownicze w latach następnych.

DOBROPOLE, pow. Kamień Pom.

Muzeum Pomorza Zachodniego
w Szczecinie

Badania prowadził mgr Władysław Garczyński.

Finasowało Muzeum Pomorza Zachodniego w

Szczecinie. Piąty sezon badań. Osada wczesnośredniowieczna.

Prace przeprowadzono we wschodniej części osady, przy dawnym trakcie, zakładając wykop 1/2 ara. Natrafiono na 7 palenisk przeważnie owalnych, niekiedy zagłębionych w całość, z zawartością spalenizny, przepalonych kamieni i ułamków ceramiki z okresu wpływów rzymskich. W górnej warstwie zniszczonej intensywną orką natrafiono na ułamki naczyń wczesnośredniowiecznych z XI-XII w.

Równoległe do prac na osadzie przeprowadzono badania na reliktowych polach uprawnych w postaci zagonów, znajdujących się w najbliższej okolicy. Przebadano sześć, położonych w różnych punktach, zakładając rowy sondażowe 1x22 m do 1x33 m, w zależności od szerokości zagonów, starając się uchwycić wierzchołki w skrajnych punktach rowów. W ten sposób uzyskano przekrój dwóch połówek i jednego całego zagonu w części centralnej. Zagony nie różniły się pod względem konstrukcji od dotychczas znanych w tym rejonie. Na ich zawartość składała się szara piaskowata ziemia. Bruska powstała na skutek usypywania zagonu sięgającego szczytem 30-40 cm od calca.

Podobnie jak stanowisko 9a, w większości rowów sondażowych stwierdzono w warstwie calcowej ślady warstwy pozostawionej przez wodę podkórna, sięgającej na głębokości 60 cm, a nawet 120 cm poniżej stopy zagonu. Na powierzchni zagonów nie stwierdzono śladów orki, jak to miało miejsce na stanowisku 9a. Rowy sondażowe nie dostarczyły także ruchomego materiału sabytkowego w oparciu o który można by ustalić czas użytkowania zagonów. Ustalenie ich chronologii wymaga zaangażowania grona specjalistów z innych dziedzin wiedzy.